

DÜŞLERİN İZİNDEN

Meral Afacan BAYRAK

Kasaba düşlerinin bitmeden filizlenmesini çok isterdi o. En baştan bu yana emekliliklerini rahat geçireceklerini düşündüler. Oysa düşündükleri gibi olmayan şeyler... Bu sakin kasaba görüldüğü gibi bir yer değildi.

Onları birbirinden ayırmaya yazgılı eller... Olabilir mi?

“Yok” dedi İncilay,

“Evham bu Arif. Bildiğin kuruntu. En kötüsünden.”

Bu derinden gelen içsesini susturmayı bir başarabilseler...

Kopan an-çabuk demişti tren geçmeden karşıdan karşıya geçelim, sınıksız tutmuştu çocuğun elinden-

Büyük hataydı. Nasıl oldu, ne ettik demeye kalmamıştı. Malum kaza sonrası hayatlarını planlayamadıklarını gördüler. Bu akış. Bu ani ve hızlı değişim. Tecrübe ettikleri şey, tek kelimeyle dehşetti. Kalakalmaktı felaketin kıyısında.

Gelsin durum değerlendirmeleri işin yoksa...

İncilay’la defalarca tartışmışlardı bunu. Konuyu açmayı şöyle dursun ima bile edemiyordu artık. İncilay, peş peşe yaşadıkları kötü olaylar zincirini hatırlattı. Onun kendisini kontrol altında tutmaya çalıştığını, attığı her adımdan haberdar olduğunu sanıyordu.

Değilmiş.

O sabah, “Hadi biraz satranç oynayalım.” demişti.

“Beyaz taşlar senin olsun”

“Tamam.” demişti. Gülümsemişti İncilay bir de.

Ne oldu bu süre zarfında?

Ele geçmemiş samimi bir insan kalbine saygı duymayı öğrendin.

Önce veziri tahtanın üzerine yerleştirdi.

İncilay hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu aslında. Sıradan hayatını yaşarken olmuştu bütün bu kötü rastlantısal olaylar. Arif’in sandığı gibi değildi oysa. Sanı onu çıkmaza sürüklüyorken sağlıklı düşünemiyordu. Elinde olsa, değiştirirdi İncilay. Kader...

Satranç tahtasındaki eksik siyah atı arandı Arif. Yerde buldu, masanın ayağına yakın savrulmuştu. Taşı özenle oyun tahtasına yerleştirdi. Oyundan vazgeçip, dışarı çıkmaya karar verdi. Oyunu yarım bıraktığı için İncilay biraz söylendi.

Sonra da kasabadaki evle ilgili tartışmaya başladılar. Kaçınılmazdı bu.

“Yani her şey para demek değil ki?” demişti ona Arif.

Hırsın gerçekte olan şeyin /gerçeğin önüne geçmemesi gerekmez miydi? Soruyu zihninden geçirdi ama sormadı Arif’e.

“Siyah taş. Oraya oturmuş, gidenleri gözliydum ya. Yalan.”

İncilay’ın kardeşi yanlış yoldaydı. Onu ablasından habersiz çevirdiği dolaplardan dolayı uyarılmıştı Arif. Tek tartışmaları buydu. İncilay, terasın camından tesadüfen görmüştü, kardeşinin üzerine yürüdüğünü o akşam.

“Lütfen” diye yalvarmıştı ona. Nasihat etmişti. Dinlemedi ki onu. Evet, hayat doluydu. Neşeliydi. Babasının ölümü onu sarsmamış gibiydi. Son model arabasına binip, ortadan kaybolmuştu yine. Aldığı trafik cezalarından, sık sık hız sınırını aştığı biliniyordu. Sonra da kaza olmuştu. Onu en son morgda gördü sonra. İncilay günlerce konuşmadı Arif’le.

Derdimi nereye gömsem göverecek gibi, Meryem ananın evini taşlamış gibi.

Kötü anılar, ters giden işler...

Karanlık rüyalar...

Arif arabayı çocuk parkının kuzeyindeki boş arsaya bıraktı. Arkadaşından eski evinin satış evraklarını, tapuyu almak için apartmanın önünde toplandı bir süre. İncilay’da tekinsiz, kontrol edemediği bir yan görüyordu.

Bir his kırıntısı da denebilirdi. Kuru bir inat mıydı onu bu muhalif duygulara savuran, yoksa tartışmayı gördüğü o günün intikamı mı? İkincisi olabilirdi. Adamın kafası iyiden iyiye karıştı. Nane miydi alınması gereken baharat? Ceplerini yokladı. Hah buyurun işte, yine alışveriş listesini evde unutmuştu.

Çiçek zaman -toza dönen kuru nane yapraklarından yayılan o anne kokusuna benzetilip duran-

Hatırladı. Gidip İncilay'ın aktardan sipariş ettiği lavanta demetlerini ve de yeni çekilmiş damla sakızlı kahve paketlerini almalıydı. Bayram ziyaretleri için özel hazırlatmıştı İncilay. Unutursa anasından emdiği sütü burundan getirirdi alimallah. Kasabadan ayrılmadan önce tek tek ziyaret edeceklerdi eski ahbablarını. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Bir vasiyet gibiydi bu.

Evi başka bir semte taşıma fikri gerçekleşti nihayet. En sonunda evi satmak zorunda kaldılar. Oysa baba yadigârıydı o ev.

Müşteri tanıdıktı. İncilay'ın annesinin bir ahbabıydı. Daha büyük, daha ferah bir daire fikri işlerini çabuklaştırdı. Fena da değildi hani. Bir türlü iletişim kuramadıkları, sessiz, sıkıcı komşularından da kurtuldular böylece.

İncilay sessiz, dalgın, hüznü... Yine de umut hep var, diyebilirdi tüm gücüyle seslenerek dostlarına. Dostları gülümseyerek el sallıyor düşlerde. Dağ bir umuda dönüşüyor ya.

Gerçek şu ki, babasının ardından kardeşini aniden kaybetmek, onu doğduğu kasabada yaşama hevesinden soğutmuştu.

Yekpare -kim demiş parçalandı lime lime diye, sandıklarından çok fazla görünürdü o muhabbet dağı, görene gönlünde-

Susmayacaktı İncilay. Kararlıydı. Piyon olmayacaktı.

Upuzun. Yol gibi, yolcunun dönüşü gibi. Uğuldayan, dağlarda yankılanan ırmağı nasıl durduracaksın? Umut sanki yok gibi. Var gibi.

Ah sevdiklerinin ona ettikleri, anlatılacak gibi değildi.

Demirden dağı eritecek alevi yoktu ki yeterince. Galiba kül oluyor her sabah yeniden doğuyordu. Başka bir saksı ya da çok başka bir bahçenin gülü olma hülyasıyla uyanıveriyordu pek derin uykusundan.

Yine günlük telaşların içinde kayboluyordu Arif. Aslında kasaba düşüncelerinden zihninde, şehre yerleşeceklerdi. Eve döndü. İncilay koltuğunda şekerleme yapıyordu.

“Sakin sularda yüzmeyi seven kâğıt gemim vardı. Hiç ıslanmamak için, batmayacağını umarak yaşadım.” diye sayıkladı uykusunda İncilay. Sesini duymadı Arif. Yapılacak bir ton iş vardı. Yeniden başka bir şehirde başlamak için toparlanmalıydı. Satranç tahtasının başına yeniden oturdu.

Bitmeyen istekler... Annesi bir yandan, eşi bir yandan, ciğerpareleri kızları bir yandan. Onu gün be gün tükettiklerinin farkında değillerdi. Hangi birini düşünsün, şaşırılmıştı.

Hayat şartları bu kadar zorken, her şey kötüye gidiyorken... Neyse bir sigara yaksa, kendine gelecekti. Ceketinin ceplerini yokladı. Önce veziri buldu cebinde, sonra çakmağı. Derin bir nefes aldı sigarasından. Düzelecekti her şey bir gün. Rahmetli dedesinin lafı geldi aklına:

“Gün ola, harman ola.”

Mırıldandı. Nasıl iyimserdi, nasıl gülümserdi hep.

Zengin zaman-sımsıkı sarılmış, kokusunu çekmişti içine, torunlarının hasreti onu yaşatan bir nedendi her bakımdan. Boş yoktu. Coşku, umut, sevgi hepsi. Çok zengindi bir kere.-

Kuru, kızıl-kahve yapraklar dökülüyordu. Mevsim kışa dönüyordu nihayet. Biraz buğulu ve yeterince temiz olmayan teras camından dışarıyı süzdü.

Yüzü ışıdı. Dedesinin taa uzaktan sesini işitti. Sislerin ardından, tren yolunun orada, görür gibi oldu bir an. O'ydu. Pencereyi açıp, uzağı daha net seçebilir miyim diye bakındı.